

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző:

Cím: Széchenyi-Lánchid

Forrás: Magyar hírlap

Bp.

(Hely)

1915 XI. 25

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

624.2

Hely

Idő

"1915"

Személy

Széchenyi-Lánchid.

A napokban újra megnyílik a Lánchid. Mikor ujjáépítését megkezdték, még békében éltünk. A háboru nem hátráltatta, vagy csak kevéssel, a munkáját. Ma megvan — s szerető pillantással simogatjuk sárgás-szürke láncait.

Nem mintha világcsodája volna. Mikor épült: az volt, — azóta a technika nagyobb és különbet is tud, nálunk magunknál is, hol tisztára magyar munka remekbe készítette a karcsu Ferenc József-hidat, a hatalmas Erzsébet-hidat. De szeretetünk csügg ezen a drága műremeken, melynek szépsége sem vesztett többet az átalakításban, mint amennyit elkerülhetlenné tett a keményebb megszilárdítás. Ugy vagyunk vele, mint az egyes ember van ifjukurával. A magyar nemzeti élet, a magyar nemzeti kultúra még ifjukurát élte, mikor: zálogául, bizonyítékául és eszközeül e nemes építmény megterveztetett. Attól fogva máig — hogy akkor idegennek kellett megterveznie, ma

magunk is tudunk nagyobbat és különbet — a magyar élet egy tanulás, küzdelem, birkózás, fejlődés és emelkedés. Mindmáig, mikor jobban csoda, mint valaha, hogy élünk és megvagyunk, de jobban, mint valaha láthatjuk s láthatja az egész idefigyelő világ, hogy ezt a csodát magunknak köszönhetjük — tisztán, pusztán és csakis magunknak. Hogy, mialatt a legnagyobb harcot álltuk, mely ezer éves életünkért ezer év óta folyott, ráértünk meg nem zavartatnunk magunkat olyan szívós kulturmunkában, mint egy hidnak átépítése, az maga jele és hirdetője életképességünknek, életerőnknek s életünk jogosult voltának. Szerencsés és becses épület ez a gyönyörű hid, mert egyuttal emlékműve a magyarságnak. Együtt született a mai Magyarország megszületésével s együtt ujjult meg Magyarország megújulásával. S egyuttal program is ez új Magyarország számára: olyan, mint volt, csak még jobb, még erősebb, még maibb, még élet-

képesebb.

Szép gondolat volt és minden magyar szívhez szóló, az ujjáalakított hidat annak nevére elnevezni, kinek elméjéből a gondolata, kinek lánglelkéből a mai Magyarország ábrándképe kipattant. Széchenyi-Lánchid — ebben a névben benne van száz év Magyarország történetéből, a legnagyobb század a magyar nemzet századaiból. A legnagyobb magyarnak lelkétől van áthatva e század — a prófétaétől, aki hitt az ő népében s megmutatta az utat, melyen át eljuthat az ígért-földre. A Széchenyi-Lánchid ennek is szimbóluma: a széchenyiségnek. A magyarnak, aki mindenhez érzi jogát, ami a világon van, mindent magához vált, amit az emberiség alkot minden új naphoz újra hozzáujul, — de csak azért, hogy ő: ő maradjon s megújulva a régi lehessen. A magyar, amint kulturalkotással és kulturhivatással vált magának helyet a világ népei között, s aki, mint a bibliabeli zsidók, mialatt egyik karja szabályt forgat, hogy megvédje életét, a másik kezével lerakja falainak és életének köfundamentumát.

Az a kis kulturgyőzelem, amit a hadi hónapokban ujjáépült Lánchid jelent, becses nekünk a világgraszoló hadi győzelem közepett. Összetartoznak, egyik a másikat megvilágítja és erősíti. Széchenyi és 1914/15 — jelezd örökké a magyarságot, te szép Széchenyi-Lánchid!